

ÉNEK AZ ÚJ VASÚTRÓL

Hósi hegyek ormán
alig hunytak ki még
csudás munkafények.
A fehér mezőkön,
hol partizánok
sebes lába taposott nemrég
s daluk szállt magasan az égnek,
a hótól pihegve
kéklő csúcsokon
máris új tüzek égnek.
Tavaszos szelek havas felhőket fodroznak
s kergetnek sietve ...

Büszkén kígyózik ott már
erős talpfákon út,
ifjúság emelte, ifjú vasút.
Nagy munka szunnyad ott
fákban és szögekben.
Millió veríték árja zúg
feszülő kövekben ...
Nem bizony, nem kicsi,
amit ott ifjú kar emelt,
köves mezőkön át dalolva szelt!
Brčko—Banovići
már világba villog.
Kisimult ezer bányásztényér,
búzás utakon szén csillog
testvérkezekben fehér kenyér ...
Nagyszívú, ifjú sereg
önti el tavaszra újra,
ha fák levelén napsugár pereg,
az ébredő hegyek langyos alját.
A kövekre, az útra
csákányok csillogó csapása
hull megint
s zászlók vitorlás vászna int
majd a felhők felé,
az égre fel
csudás jeleket ...

A vászon majd hős tájat óv, takar,
s csúcsok mögül
a nap, ha kel,
ifjú vágy hevül
s lendül majd újra kar ...
Ott lesznek megint a tavalyi hősök
s mellettük újakat szülnek a
sziklák.
Lángokká robbannak hunyorgó
szikrák.
Drága ifjúság szíve dobban.
Durcás kőbe vidáman vájnak
szerszám-hegyek:
Bátor akna robban
s félve remegnek nagy hegyek ...
Ott lesznek megint,
ha hegyek zengő válláról
kő görög
a mi ifjaink mellett
vállalt harccal
büszke népek fiai, pirosló arccal:
bolgár, román, cseh, magyar ifjú,
hős görög ...

Tito nevével ajkán
indul rohamra ifjú erő.
Karcsú sín pár fut majd a talpfán,
erdőkben vad szelídül
s lágyul a durva kő.
Aldott akarást itt nem tudja legyűrni
semmi már,
mert ifjú szívekbe tüzes ég alatt
langyosság nem szítál ...
Feszülő, nagy vágyak árja
derengő jövőbe célokat mutat,
hömpölyög.
Az ifjúság, mely követ tör, épít utat,
tettre kész nálunk és
örök ...

Meglátjátok,
mire sárga erdőkben őszi szél, ha fúj,
megépi a vasút, az új.
Tátongó szájjal kiáltják majd a
részeg hegyek:
„Ifjú erőt legyőzni nem,
csak bámulni lehet ...”
Vonatok füstje majd vidáman száll
felhőket ölelve

kék tenger felé,
az ifjú sereg ragyogva áll
vezére, Tito elé,
kit imád és tisztel,
mint gyermek az apját;
„Parancsod im teljesítettük,
leraktuk jobb jövőnk alapját!
Tedd, jó apánk, kezünkbe
áldott kezed.
Egyenes bennünk a szándék,
e vasút a legszebb ajándék,
mit nyújthatunk jövőnkért a népnek
s Neked . . . !”